

optagelsesforbud eller ikke. Da det må være af afgørende betydning for de enkelte undervisningsinstitutioner, at man nøje ved, hvilke udsendelser der må eller ikke må optages til undervisningsbrug, finder ministeriet, at bestemmelsen indtil videre bør begrænses til spillefilm, som indgår i biografernes normale repertoire. Spørgsmålet, om undtagelsesbestemmelsen senere bør udvides til at omfatte andre filmværker end spillefilm, henskydes til nærmere undersøgelse i forbindelse med den mere generelle revision af ophavsretslovgivningen.

I overensstemmelse med betænkningen fra den nordiske ophavsretskomiteé er det dog tilladt at optage spillefilm til undervisningsbrug, hvis der i en fjernsynsudsendelse kun er medtaget mindre dele af det pågældende værk, jfr. forslaget stk. 4, sidste pkt.

Til nr. 2.

Indsættelsen af en henvisning specielt til § 17, stk. 1 og 4 i § 48, stk. 3, tilsigter at præcisere, at bestemmelserne i § 17, stk. 2 og 3 om ret til vederlag i forbindelse med optagelse af andre udsendelser end undervisningsudsendelser, ikke skal gælde i forhold til radiofonierne.

Til nr. 3.

I ophavsretslovens § 49 findes der bestemmelser om en vis kortvarig beskyttelse af produkter, som ikke opfylder betingelserne for at opnå ophavsretsbeskyttelse efter lovens § 2 om beskyttelse af litterære og kunstneriske værker. Det drejer sig om kataloger, tabeller og lignende arbejder, der sammenstiller et større antal oplysninger, og om programmer. De nævnte arbejder må ikke eftergøres,

herunder optages på film eller bånd, før 10 år er gået fra det år, da arbejdet blev udgivet.

Indsættelsen af en henvisning til § 17 i § 49, stk. 3, indebærer, at undervisningssektoren – i det omfang, der måtte forekomme tabeller m. v. i fjernsynsudsendelser – vil kunne optage de nævnte arbejder til undervisningsbrug under de samme betingelser, som gælder for litterære og kunstneriske værker. Med hensyn til eventuelle vederlagskrav efter § 17, stk. 2, må det dog erindres, at vederlagskravet for de i § 49 omhandlede frembringelser kun gælder indenfor den ovennævnte korte beskyttelsestid på 10 år.

Til nr. 4.

Indsættelsen af en henvisning til § 17 i § 54 tilsigter at udvide tvangslicensnævnets kompetence til også at omfatte spørgsmålet om fastsættelse af vederlag for optagelse af ikke-undervisningsudsendelser i radio og fjernsyn til undervisningsbrug.

Til nr. 5.

Indsættelsen af en bestemmelse om, at vederlagskravet efter § 17, stk. 2, jfr. § 46, stk. 2, i forhold til fremstillere af grammofonplader og lyd-bånd kun skal gælde for lydoptagelser, som er foretaget i Danmark, har til formål at muliggøre, at vederlagsordningens internationale rækkevidde – i modsætning til beskyttelsen mod piratkopiering af grammofonplader o. lign, som efter § 59 gælder for enhver optagelse, uanset hvor den er foretaget – kan begrænses til optagelser, der er foretaget i lande, der har tiltrådt den af Danmark ratificerede konvention af 26. oktober 1961 om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender.